

Мартин Дамянов

Последният път

Пръстът му се плъзна плавно върху тактилния сензор на меморатора, натисна го с деликатно движение, което бе изработил много отдавна, още когато я нямаше изкуствената лакътна става, а тази досадна болка в кръста бе само лошо пожелание и се настани удобно във фотьойла. Прочисти гласът си с глътка от някаква розова течност в кристална чаша, която предвидливо бе поставил на половин метър вдясно от него – върху ниска, богато орнаментирана синтетична масичка и се приготви да заговори. Не че това бе необходимо – докато за устройството бе достатъчен единствено непрекъснатия поток от мисли, от спомени, той чувстваше че е по-искрен, когато говори. Нима не е това една изповед, помисли си внезапно той и сянка на съмнение пробяга по тъмните му очи. Каквото и да беше, трябваше да го направи отдавна, много отдавна.

Извърна поглед върху устройството за да се увери, че наистина работеше – зелена светлинка, която мигаше равномерно върху предния панел, когато записваше мислите и светеше непрекъснато, когато мисловният поток бе прекъснат, отвори колебливо уста и започна.

Отначало бе плах и смутен, но с течение на времето гласът му ставаше все по-уверен, докато върху лицето му не се изписа гримаса на задоволство и...

Видях я. И сега като се сетя за какво иде дума ми се приисква да хвана една чаша с уиски и повече да не я пусна. Понякога седа и си викам: „Да върви по дяволите програмата, аз имам нерви. И те не са от желязо.“ Ама к'во да се прави – така и така съм се хванал на играта, гледам поне да стъпвам по-леко, и най-вече да не нагазя в дирите на лудия Клайв дето му заляха парцалките с керосин, и им палнаха клечицата (лошото дойде оттам, че и той беше в тях). Голяма воня падна.

Т'ва хич не е хубаво – да „нагазиш в белята“ (както някога казваше майка ми), само дето напоследък така си изкарвам хляба – като газя и с двата крака. И сега докъде бях стигнал? Ммм...? Така става – като на лапам страхливата пръчка, ме хваща една словесна диария... Дай ми само да бръщолея, да разтягам ластика и то тъй, че ако думите са върви, бих могъл да ти изплета хамак и да те приспя в него преди да ти догори „травата“.

Почвам отначало. Първи дубъл. Аррригато! 'Ма не приспивно. Няма и как – повярвай ми, ако до пет минути не си се издрайфал ще издържиш.

Мой човек си!

К'ви ги дрънкам само! Като че ли има кой да ме чуе... Уплашен съм до смърт, това е истината. Бих искал да умра до някой жив човек, до някой, който да може да ме чуе. Какво облекчение само...

Слабо прокашляне, размърдване в протрития кожен фотьойл и мисли от рода на: Що за идиотщина правя аз? Нима отчаянието ми е толкова голямо? Наистина, трябва да съм абсолютен глупак, да се надявам, че ще намеря утешение в собствените си самопризнания. Следва въздишка, изтръгната от гърлото на човек, който е решен да стигне до края, слаб звук, който ако беше произнесен от жена щеше да означава само едно нещо – бременна съм!

Думите потекоха отново – този път още по-настървено и уверено. Спомените заваляха един след друг и отрицваха нови, още по-болезнени, отдавна забравени в непрогледния мрак на страха и мъката. Неща, за които бе трудно да се говори, но веднъж започнала стръмния си път надолу, топката спомени се превръща в лавина, нали? Помита всичко по пътя си и няма кой да я спре. Просто няма.

Видях я. Там – върху олющения стол, седеше сякаш бяха изсипали киселина върху нея – с глава подпряна върху ръба на масата, върху ръце, които преди бяха красиви или поне дотолкова, че никога да не ги забравя. Русата ѝ коса беше запазила своето очарование, спускайки се като жив водопад върху омършавелите ѝ рамене. Докоснах я леко, с върха на пръстите си, но после се наругах и отпуснах дланта си. Галех я нежно, с плавни и равномерни движения – така както се гали котарак, който е паднал от деветия етаж. Очакването, което ме връхлетия, колкото и кратко да беше то, натежа върху шията ми като наковалнята на някой провинциален ковач в Мисури (само дето аз нямах наблюдавания в конкретния случай врат с глигански размери). Чувствах крайниците си изтръпнали, сякаш някой чоплеше гръбначния ми мозък с кибритена клечка. Седях там – цял век нажежено очакване, с ръка положена върху все още живата ѝ коса, с поглед, в който се четеше неизречена молба и упование в нещо, което отдавна ми беше обърнало гръб. Сякаш все още не знаех, че животът ми беше достатъчно вмирисан, та дори и един френски парфюм да изглежда на фона му като кравешка пръдня. Чаках я да вдигне глава.

„Дано не е стигнала последния стадий!“ – мислех си, сякаш самата надежда щеше да оправи нещата. Знаех – болестта напредваше

безмилостно и то всеки ден. В околностите на града, в който съм израснал имаше много лозя – стотици декари прекрасно грозде, обляно в слънчева благодат. Едно лято дойде сушата – без предупреждение, почерна от самата смърт, защото смъртта със сигурност не обрича стотици семейства на глад и мизерия. Може би озоновият ефект беше виновен или проклятието, за което толкова много говореше дъртата Калпачек (тогава изобщо не вярвах, че вещицата е била съвсем близо до истината), но Бог е надарил обикновените селяни с неизчерпаема мъдрост и именно тя ги е спасявала векове наред, още преди да измислят държавните субсидии, и преди трактори да започнат да орат твърдата земя. Тази мъдрост говори: „бедата никога не идва сама“. В продължение на много време, поколение след поколение, селяните са оцелявали благодарение на изключителния си прагматизъм и свойствената им жилавост. Обаче дори фермерското сърце, привикнало с нестихващите капризи на природата не бе подготвено за предстоящото изпитание (или поне не повече отколкото за деня на страшния съд).

Болестта нападна първо лозята, сякаш да предупреди, да покаже, че никой не е неуязвим, **ЧЕ СКОРО ИДЕ ЗА НАС**. Американската пеперуда – такава, каквато бе позната до този момент, разяждаше листата на лозите и оставяше след себе си само гъста паяжина – омотана около тънки зелени жилки. В новия си вариант болестта беше още по-зловеща, тя продължаваше да изсмуква сока и от стъблата, достигайки до живата им сърцевина – сякаш самите причинители имаха хоботчета от стомана, не от жива тъкан. Те оставяха след себе си изсъхнали пръчки, безплодни и уродливи, каквито могат да бъдат само пречистени кошмарите на един люд.

И тъй както в светото евангелие според Йоан е упоменато, че Исус е истинската лоза, и че всяка пръчка в Него, която не дава плод, бива отрязвана от Отеца, то много вярващи решиха, че е дошъл денят!

Денят на страшния съд.

Днес, когато ги попитах за нея, лекарите от Клиниката „Свети Павел“ бяха обявили за чудо самият факт, че тя е все още в съзнание. Бедите ме връхлетяха една след друга, както ударите на някой боксьор-професионалист, а самата мисъл, че мога да остана САМ, дори и за един ден в този студен свят ме бе уязвила до предела, след който следваше само непрогледен мрак. Ето защо не е чудно, аз също бях решил, че денят бе дошъл. Молах за спасението на душата й така както за себе си не се бях молил, въпреки че знаех отлично последствията от неизбежното. Молах се искрено и всеотдайно, както можеше да го стори само един

син за майка си.

Най-сетне тя го направи – вдигна глава и очите ѝ се впиха в моите в един миг, в който стоях като добре полирана надгробна плоча и си мислех за най-лошото. Може би вината донякъде бе в мен, в моята мнителност, но единственото, което почувствах в този миг (който по – късно щеше да се превърне в моя миг на прозрение) бе болка. Кратка, но не като внезапно убождане, а интензивна и резонираща (като изгаряне с органична киселина), тази болка щеше да остави отпечатъкът си върху мен още много години, а нейната нескромност ме порази още там – до олющената маса, под течачия покрив на клиниката, в която от всички ъгли лъхаше на Смърт. Грозна и лепкава миризма, която не можеш да сбъркаш с никоя друга, тя бе поразмесена с още много страх и мъничко лудост... или повечко и от двете. Тогава в цялата тая суматоха от мисли и впечатления аз разбрах, че въпреки смъртната си уплаха, не бих заменил този наситен с болка миг дори за цял живот щастие. Нямах начин. Защо ли?

Това беше майка ми.

– Седни! – замълча за миг тя, след което спокойно добави: – Тим.

Почувствах се неловко – винаги се бе опитвала да ме контролира. Само крайното уважение към нея или по-скоро към болестта ѝ ми попречи да възразя, да се представя като „недостоеен“ син, а аз не исках това. Гласът ѝ беше уморен дори прекалено, че да може да се прикрие с една наивна усмивка. Все пак аз се постарях и сторих същото – усмигнах се като лудия от пиесата „Една нощ в Сиатъл“.

– Здравсти мамо. Как си? – насилих се да звуча спокоен, уравновесен, което за момента сигурно ми костваше цял куп непроляти сълзи. – Защо не ми каза?

– Знаех, че една от вероятностите бе да попадна тук. Не исках... да намесвам и теб.

Гледах я изумено, въпреки напирещата влага и неумело прикритата си обида. Не, в очите ѝ нямаше лудост. Нямахе дори следа от някакво нервно разстройство, може би малко тъга, но това бе всичко. Не бих могъл да опиша облекчението, което се разли вав вените ми, нито пък бих могъл да предположа размерите на неизследваните полета, в които навлизах. Нямах как да знам какво ще последва. Не бях подготвен.

Пред мен стоеше моята майка – малко объркана, поела товара на собствените си мисли, които в сегашното ѝ състояние сигурно тежаха, колкото размишленията на Айнщайн върху петгодишно дете. Правех се, че не го забелязвам, но знаех, че тя бе там – гадната болест – и я

разяждаше. Разяждаше бедният ѝ мозък и аз не можех да направя нищо. Безсилието ми ме побъркваше.

– За какво говориш? – погледнах разсеяно през прозореца, където дърветата едва се бяха разлистили, а подранилата пролет очакваше своите първи вестители. Само че тишината бе пълна – сякаш бях попаднал в наскоро отворена гробница. Единственият шум, който чувах, произлизаше от собствената ми гръд – сърцето ми правеше отчаян опит да постигне компромис между растящата доза адреналин в кръвта и собствената си издръжливост. Аз бях човекът, с крадените консерви в джобовете, който се опитва да пресече на червено за да не го хване полицаят на ъгъла, но вместо това попада под колелата на приближаващия камион. Съдба – както би казал котаракът Силвестър.

Да наистина, за какво говориш? Като че ли не се познаваме достатъчно добре за да знам, че твоята заинтересованост към мен започва с до болка познатото „пригответи си закуската миличък“ и се изчерпва с целувката за лека нощ. За какво говориш, майко? Миличкият отиде по дяволите. Няма го вече.

Без паника! – казах си и това като че ли ми подейства. Поне ми подейства по-добре от погребалния марш на някой, който дреме в ковчега.

До ушите ми долетяха някакви звуци, но те не успяха да постигнат онзи дължащ им се по-право резонанс на заинтересованост от моя страна и впоследствие разочаровани се отправиха кой знае къде. Сепнах се, сякаш лентата бе свършила, а готиното маце в което се бях влюбил по време на филма бе безвъзвратно изчезнало. Явно майка ми говореше.

– ...говоря за това, че ти си мой син и аз съм отговорна пред Бога и пред себе си да те запазя жив за по-дълго време отколкото съм аз. Говоря, за това че ти си единственото нещо за което ще мисля, когато наближи часът ми, за надеждата, с която баща ти и аз те отгледахме – тя се задъха от усилието, което и костваше да говори, но продължи – за шибаното правителство, което не дава възможност на никоя жена да бъде добра майка. За това говоря!

Макар и с неудобство преместих отново погледа си върху нея – тя стоеше там и аз виждах как се повдига халата върху гърдите ѝ, виждах гневният укор в черните ѝ очи и синкавата емблема с абривиатурата на клиниката за душевноболни в Портсмут върху протрития ревер. Беше преплела пръсти отгоре на захабената от дълго почистване маса и нервно движеше палците си. Само по това ѝ личеше – обикновено беше спокойна.

Това беше моята майка.

Мислено проклетх медицината, сякаш не тя беше създадена заради болестите, а обратното. Какво можеше да ми помогне сега? Да удължи мъката ми? Благодаря! Бих предпочел да запазя хубавите си спомени (доколкото ги имах и всъщност единственото хубаво нещо, което имах) – само това исках, а знаех че е невъзможно. Взирах се в майка ми с надеждата, че ще открия частица покой в душата ѝ, ще отпия оттам както правех преди, но вместо това попивах още болка. Нещо я глождеше силно въпреки болестта ѝ и аз усещах, че този ден ще стана свидетел на някакво разкритие от нейна страна. Малко по-късно се уверих, че това беше самата истина – тя щеше да ми разкрие душата си. Никога не го беше правила. А сега си мисля, че ако не беше болестта ѝ, нямаше да го направи и тогава.

– Как така не искаш да се намесвам? Когато става въпрос за твоето здраве не може да ми бъде безразлично! – стараех се да не звуча прекалено рязко, но все пак твърдо. В края на краищата аз бях неин син.

– Тими, искам да ти разкажа нещо. – рече тя сякаш болестта я беше поотпуснала за момент, за да може да ми каже онова което си беше научила. Тя вече беше забравила препирнята ни преди малко – все едно никога не бе съществувала. – Не знам обаче как да започна. – промълви тя и като не измисли нищо подходящо, започна с един треперещ жест, който преустанови почти моментално, но достатъчно, за да разбере какво означава. Тя имаше отчайваща нужда от онези плевели, от които контрабандистите прекарваха нелегално през границата с Кентъки върху дръгливи и по моему безплодни кобили. Тя се нуждаеше от „трава“ – облагороден и генетично повлиян вариант на марихуаната. Тогава имаше приказка че там – в Кентъки, полицейският контрол е по-малък.

„Колкото оная ми работа от кибритена клечка...“ би казал по тоя повод друсания Джим, ако не беше умрял от свръхдоза наркотици (една нормална според сегашното положение смърт). Истината бе, че на контрабандистите не им пукаше от нищо. Те просто се друсаха и не спираха да го правят, докато мърдат.

Ама на мен ми пукаше. И то доста.

– Ти сигурно не си спомняш дните отпреди карантината? – това беше повече констатация отколкото въпрос, но все пак успя да раздвижи малкото непарализирани сиви клетки в главата ми.

Туй, което знаех за тези дни бе единственото, което ме интересуваше – баща ми беше умрял тогава. Бях останал полусирак и затова беше виновна ТН-Psi. Моят баща беше една от първите жертви на болестта

във Вирджиния.

Малкото, което се знаеше за нея тогава (много по-малко от сега) бе, че тя водеше като резултат структурни промени в някакви важни белтъци в мозъка, следствие на което главата на човека преставаше да слуша тялото, както и обратно. Смяташе се че това бе водещия в развитието на заболяването симптом, поради което болните биваха затваряни предимно в психиатрични клиники – като тази в Портсмут. Болестта имаше и други проявления, сякаш да покаже, че полудяването на човек бе необходимото, но не и достатъчно условие да го довърши. Според лекарите (и според тези, които бяха виждали болен на живо) се появяваше силно зачервяване по кожата, породено от, хм как беше... прогресираща съдова недостатъчност или иначе казано – вътрешни кръвоизливи. В заболялия организъм се развиваше комплекс от непонятни за медицината промени, които рязко покачваха кръвното налягане и водеха до разкъсване на малките кръвоносни съдове – капилярите, артериолите и малките артерии.

В началото, някои хора криеха болестта си, но това не трая дълго – всъщност трая точно няколко месеца, докато не изясниха какъв е крайният изход от нея, докато не го видяха дечицата и техните майчици. Вече нямаше безопасни места.

Човекът замлъкна, погледна колебливо към прозореца, където слънцето не преставаше да раздава живот и отново отвори уста, сякаш единствено за да установи, че не може да каже това, което мозъкът му бълваше като спомени. Направи едно последно усилие, представи си, че думите са като лекарство – за да се получи лечебен ефект, трябва първо да се примириш с горчилката при изпиването и... продължи.

Това, което се случваше с хората заболели от ТН-Psi бе, че те просто се взривяваха. И то ставаше за части от секундата. Те се превръщаха в ходещи кървави бомби и никой не смееше да се запита дали това е редно или не. Аз поне не смеех.

– Беше хубаво време преди да умре баща ти. – поклати замечтано глава тя.

– Казвала си ми мамо.

Мразех я за това. Говореше за тогава така, сякаш мен изобщо ме е нямало и... изобщо не съм съществувал. Караше ме да се чувствам толкова ненужен. Понякога си мислех, че след смъртта на баща ми тя никога не бе живяла в реалния свят – лутайки се между тяхната отдавна отминала, но все още неизживяна любов и мухлясалият хляб, който имах ме за вечеря.

– В тази болница не лекуват. – внезапно смени темата. – Тъпчат ни с разни хапове, за да удължат агонията. После ни се присмиват докато не оглупеем дотолкова, че да не можем да си улучим устата с проклетата лъжица. – тя загреба демонстративно във въздуха. – На тях просто не им пука за нас. Плюя на такова лечение.

Бях сигурен в това. За болестта нямаше лек и всички лекарства, които вземаха болните имаха една единствена цел – да направят смъртта им по-малко болезнена, както и да удължат живота им... доколкото могат. Бях виждал хора отказали лечение (беше възможно преди да се намесят федералните) да се пръсват на кървави парцали – така както си вървяха по улицата.

Това се случи веднъж на паркинга с един мъж малко преди да започна работа в кантората на Блейк. Спомням си го много ясно (нямаше и как да е другояче след толкова кошмарни нощи), как се разхвърча червената му карирана риза, която така и не разбрах дали това бе истинския ѝ цвят, а после бях твърде зает в обилно изпомпване на остатъците от обяда си, за да установя истината. Имах чувството, че половината паркинг бе изпръскан с онази вмирисана гадост и се благодарях на Бога, че бях на повече от петдесет метра от нея. Гръмваха – като силно надути гумени балони, само че вместо с хелий, този път те бяха натъпкани с карантия.

– Чувал ли си някога името Никълъс Крейн? – внезапно попита майка ми.

– А, трябва ли?

– Не и ако не искаш да умреш като сритан пъпеш на пътя. Защото точно това иска шибаното правителство.

– Мамо, моля те! По-тихо! – бях прекалено уплашен, за да се засрамя от непристойното ѝ поведение.

Тя протегна ръка, видях как се нагърчи протритият ръкав и сграбчи моята. Изведнъж силно ми се прииска да я бях отдръпнал и майка ми като че ли разбра това. Всъщност бях сигурен, че разбра.

– Тими, – погледна ме тя укорително – има едно място където наистина лекуват. Разбираш ли?

Закимах енергично. Истината бе, че разбрах колкото Доналд Дък от книговодство. Лекуваният ѝ доктор – някой си доктор Джазхи ми бе казал на влизане да не я ядосвам: „Дръж се естествено“ – бе казал той, „Все едно не сте се виждали от вчера.“ – и за по-убедително бе захапал горната си устна. Очните му ябълки не спираха да се движат върху опърпаното ми сиво яке сякаш добавяха: „По-добре не ходи там, момче,

майка ти отдавна е пътник.“

Стараех се да не я ядосвам. Опазил ме бог, ако го направех.

– Вчера... по новините, обявиха новото лекарство. Казаха, че първите тестове били успешни...

– Вятър работа. – прекъсна ме майка ми и махна с ръка сякаш разсейваше пушека. От време на време присвиваше устни все едно, че засмукваше цигара. Съжалих я.

Все пак успях да изтегля ръката си.

– Там лекуват, Тими. С лекарства и с истински доктори, не като педалите от тази шибана лудница.

Беше започнало да ми става горещо. Непристойността в поведението на майка ми, никога досега не беше пристъпвала границата с вулгарността. Без да искам попипах врата си. Беше потен.

– Щеше да ми казваш нещо за онзи Куейд. – промълвих едва.

– Крейн. Казва се Никълъс Крейн. Всъщност името му е без значение, той и без това го сменя постоянно. Човекът пътува непрекъснато от щат на щат и раздава на хората брошури за онази болница. Помага им – да получат истинско лечение. Осигурява им безплатни тестове, транспорт и така нататък.

– Но как? – не се съдържах.

– Мислиш си, че никой не може да прекоси границата на щата, нали?

– Е, без да става въпрос за контрабандистите. – казах и се замислих.

Карантината бе покосила най-напред Невада – болестта се беше развилняла първо там (може би заради хубавия тютюн, който расте в щата). После затвориха Аризона и Калифорния – сякаш чумата се разпространяваше по-бързо по поречието на река Колорадо. Както се оказа по-късно това не беше съвсем вярно, но то се разбра чак когато ТН-Рси сринна една осма от населението в Уисконсин, а той беше много далече. После пламнаха и други щати и така карантината, която първоначално бе временна мярка, се превърна в повсеместна и още по-стриктна.

Всичко това тогава беше лудост и ние го знаехме, но протестиращите срещу безумието често се разболяваха първи. Сякаш самата ТН-Рси пазеше териториите си на принципа „разделяй и владей“. Много късно разбрахме смисъла на тази максима, когато вече никой не бе свободен в страната си.

– Фъшкии! Пълни глупости. – изръмжа майка ми и аз отново се почувствах кръгъл глупак – все едно ме налагаше с точилката за месене на

тесто задето не съм си написал домашното по математика. Как можех да й кажа тогава, че учителят Портър обичаше малки момченца и то съвсем не за да ги учи на старание и прилежност. Бях твърде млад.

– Видях летището с очите си. – каза тя и за по-убедително ги посочи с два пръста. – То беше пълно с хора, Тими, скапани търгаши, които биха продали и бедните си майчици за жълти стотинки – копелета с хубави костюми от онези дето ги рекламират по телевизията, всички до един със самочувствие за принадлежност към някакъв елит. Продажници на души. Нали знаеш Макс Уотърбанк – онзи дребосък дето носи перука? От химическото чистене на дев'найста? Намира се на две преки от офиса на Дженерал Джинетикс, да пукнат дано.

Вече си знаех ролята – кимах без да ми мигне окото.

– Крейн се беше свързал с него...

– Не знаех, че и Макс е болен.

– Вече не е. – изхихика се майка ми подобно на напушена колежанка. – Умря, преди два дни. Не съжалявай, той не беше стока.

Знаех това – Макс доставяше „травата“. За беда го правеше и на доста по-малки момчета. И момичета. Макар, че често го вършеше, майка ми никога не би допуснала да пуша подобно нещо. По-скоро би ме хвърлила под влака.

– Нямах избор. – каза тя и шракна с пръсти, сякаш все пак е имала избор, но незнайно защо той беше нищожен или пък бе внезапно отлетял – като писмото, което веднъж е пуснато в пощенската кутия. – Вече бях нагазила в белята, Тими. Наистина нямах избор. – повтори тя, натъртвайки на втората дума. – Макс ми даде да направя теста, малко след като беше разбрал, че той също е болен.

– Но той...

– Мълчи! – красна майка ми и аз видях злобни пламъци в иначе добродушните й очи. – Не искам да ме прекъсваш повече! – Видях ги, нямаше как, защото те ме изгориха.

Сега вече бях сигурен – майка ми беше луда!

За сетен път се помолих на Господ да не позволи да омърся спомените си за моята майка, защото така или иначе те бяха единственото хубаво нещо в живота ми.

– Ник Крейн – продължи тя с малко по-спокоен глас – организира пътуването. Той осигури билетите. Раздаде журналистически карти на петима от нас – журналистите пътуват свободно, нали има свобода на печата – засмя се тя с най-ехидния смях, който бях чувал. – Все трябва да има някой, който да изтръска всичката тази воняща помия върху нас,

нали? Сутринта на петнайсети ноември – още ме побиват тръпки такъв кучи студ беше, тръгнахме, залостих прозорците, тикнах ключа под изривалката, защото знаех, че един ден може да се върнеш (Тогава временно живеех у Боги – един приятел от детинство и причината съвсем не беше у мен – милата ми майчица бе започнала да прекалява с травата и... не бях съвсем сигурен, но май беше преминала на по-твърдо гориво. Животът ми бе заприличал на песен от албум на Алис Купър, което откъдето и да го погледнеш си беше кофти, не че имах нещо против стария Алис – много му се кефех даже. Както и да е, но тогава си нямах ни най-малка представа, че е пипнала ТН-Psi...) и нагазих в гъстата мъгла. Бяхме взели само най-необходимото – от съображения за сигурност, нали знаеш, плюс някои журналистически джунджурии – диктофон, речник с чуждите думи и така нататък, все глупости според мен, нямаше как иначе. Можахме да загазим здравата с обвинение в нарушаване на сигурността и тогава... – тя млъкна. Като че ли чак сега си даде сметка че, това от което толкова много се бе страхувала се бе случило в действителност – и то на нея. – Е какво толкова – промълви. – поне видях теб.

По бузата ѝ се стече сълза. Видях я, нямаше как иначе, толкова рядко се случваше на майка ми да плаче. За последен път се случи след като умря баща ми, преди тя да се захване с травата (или травата да се захване с нея, не че имаше някаква разлика – пораженията бяха едни и същи – размътен мозък и поглед, в който не се чете нищо освен апатия). Имах болезненото чувство, че дрогата изсмукваше всичко от майка ми, все едно дали беше майчиното ѝ чувство или сълзите ѝ – правеше я да изглежда като ходещ мъртвец. Когато не беше под властта на наркотиците, тя правеше опити да бъде добра майка (или пък да се самоубие), но в очите на едно дете това не изглеждаше по-добре от действията на родителите в приказката за Хензел и Гретел. Аз бях на не повече от пет години, когато това се случи за пръв път.

– Трябваше да изглежда така, все едно отивахме в командировка. – продължи тя, след като небрежно избърса влагата от очите си. – Журналистите имат имунитет срещу полицейско преследване и затова всъщност изборът ни беше единствения възможен. Но никой не е застрахован от появата на тъмната предвестница, нали знаеш? Гробовете са еднакво студени отвътре, независимо с какво са облицовани отгоре – с черен мрамор или просто с влажна пръст. Единственото, което не ми даваше мира тогава бе, че не си взех довиждане с теб, че не ти поисках прошка. Не бях добра майка.

– Не...

– Замълчи, Тими. Отклоних се, а не трябваше. Времето ни е на привършване, а аз не съм ти казала най-важното. Никой не може да избяга от съдбата си, Тими. Никой. Рано или късно всеки си намира белята. Белята не пита никого. Както и да е, – прокашля се тя с глас познал доста от травата – мислехме, че сутрешната разходка е най-подходящата и че ще ни даде известна преднина – ченгетата разполагаха с автомобили, а ние не. Нали знаеш законът, с който забраниха ползването на автомобили за лични цели?

Знаех го разбира се. Не че тогава имах особена нужда от кола, но майка ми страдаше от бели петна в паметта си и това дойде да й послужи по-скоро като напомняне на самата нея, отколкото да внесе някаква информативност в разговора. Болестта не спираше да я поглъща.

– Срецахме се на ъгъла на „Мейпъл стрийт“ и „Оулсън авеню“, – каза тя оживено. – там има една олющена будка за хот-дог на ъгъла се щаш ли се? Тая сутрин не беше отворена и още не миришеше на препечени наденички, и горчица, а това беше добре, защото сигурно щях да припадна. Не бях яла свята храна от месеци. Щом се събрахме, тръгнахме в колона по един, като последния вървеше на около сто – сто и петдесет метра зад предпоследния и през цялото време трябваше да вижда гърбовете на останалите. Първи вървеше Ник Крейн – той имаше най-много опит в баламосването и можеше да заблуди всеки недоспал полицай, в случай на нужда останалите трябваше да се покрием. Бяхме си изработили сигнализация – започнеше ли да ръкомаха Ник с високо вдигнати ръце, това означаваше, че работата се засира. Не, че можехме да си представим помийна яма по-дълбока от тая дето газехме в нея...

Както и предполагаме, нямахме никакви проблеми през първите три пункта – ченгетата или бяха заспали непробудно или ги мързеше да си надигнат задниците в толкова мразовита утрин. При четвъртата контрола обаче, едно скапано ченге ме докопа иззад гърба и ме задърпа към колата си. Нали ги знаеш – ония скапаняци, които наричат себе си служители на закона, макар че единственото нещо на което служат безрезервно да е оная им работа. Проклетника сграбчи силно рамото ми и започна да бръщолеви на някакъв свой пиянски език – думи примесени с оригвания и псувни, сякаш си мислеше че аз не бях нищо повече от поредната курва. Изрече цяла тирада от цинизми, част от които бяха недопустими за по-голямата част от строителните работници. Неща от сорта на: „Шъ тъ ръгам маце; Ъъъ, ш'ти скъсъм късата рокличка“ и т.н. (макар тогава да бях нахлула най-дебелия вълнен панталон, който успях да изровя в къщи, трябва да призная, че това звучеше почти благо за моите

43 години).

Бях четвърта в колоната – първите трима минаха през контролата незабелязано, ала зад мен имаше още двама. Единствената мисъл, която се въртеше в главата ми бе как да отклоня вниманието му за да не наруша колоната. Въпреки че полицаия беше доста фиркан, той положително щеше да изтрезнее в момента, в който зърнеше белезите на ТН-Psi върху тялото ми, затова направих единственото възможно – побягнах. Свих зад ъгъла на някакъв прясно замазан строеж и се въоръжих с една доста тежка тухла в ръка, имах намерение да го фрасна по гърба или по рамото, но в никакъв случай да го убивам.

За негово, а в последствие и за мое нещастие, той беше толкова пиан, че не можеше да улучи двукрила врата от първия път, та камо ли оная ми работа. Она копелдак трябваше да се провре между две желязни подпори на разстояние метър, метър и половина една от друга за да ме подмине и с това да се свърши всичко, но вместо това той се олюля в момента, в който минаваше покрай дебелиите ми панталони и точно вече си мислех, че ще се изтърси мъртво пиан на земята, и ще захърка, той се задържа някак си на крака и се втрени право в мен. Бях толкова изненадана и уплашена, че единственото рационално нещо, което ми идеше наум бе да изкрещя (рационално или не, все пак то бе единствено). Не знам как се получи, може би това бе част от уговорката, част от отговорността, за която говорихме преди да тръгнем, че всеки поема върху плещите си – не можех да проваля цялата операция само, защото ме беше гепило някакво пиано ченге. Все пак таях известна надежда, че щом го халосам здравата ще скрия тялото в строежа и ще настигна останалите, но не бях права. Когато онова копеле затътри пианото си туловище след мен, то вече се беше обадило до другите постове и точно покривах окървавения труп под някакви омазани с вар ламарини, те се изсипаха на строежа, като духовете от деня на вси светии.

Да ги беше видял, Тими, само да ги беше погледнал един единствен път – щеше моментално да ти се изясни защо сме на тоя хал. Не в болестта е причината, Тими, не в нея, в хората е! Изродили сме се. Не сме същите. Не сме вече хора, само обвивки на хора, отвътре сме зверове, изроди или още по-лошо – слуги на рогатия. Онези педерастии видяха как покривам трупа и какво мислиш направиха? Не, те не размахаха белезници, нито пък заредиха пистолетите си, както това обикновено се случва във „Великолепната Седморка“, щом някой гадняр обърка конците. Вярно, някои от тях бяха с разширени зеници, но причината за това бе дълбоката дрямка и сумрака в който всички стояхме около

строежа.

Първо прихна ченгето, което бе дотърчало най-напред, но останалите се съвзеха съвсем бързо, разхилиха се сякаш бяха чули един от онези тъпи вицове по радио АЙВИ, хапвайки хот-дог в тъпите си брички и наливайки се с кафе. Хич не ги беше еня затова, че бях убила човек, не, те се смееха на това че Джими – Тлъстака е бил трупясан от жена. Те не виждаха в него мъртвия си колега, той отдавна беше престанал да е такъв за тях (може би още щом бе прекрачил за първи път прага на участъка с опънатата по корема полицейска риза и омазнената кутия от понички – Дънкин Донатс). Стана ми някак зловещо щом разбрах, че самата полиция е престанала да вярва, че е такава. Помислих си: „Ето, сега вече си го получи Мери. Грабна пуйката от томболата. Всички ще ти се изредят отгоре, а после славно ще замажат новата сграда с червата ти. Честито!“

Майка ми нито потвърди, нито отрече да са го направили (поне първата част). Не посмях да я попитам. Защо ли? Ха, отговори си сам, ако можеш.

– Един от тях – продължи тя – даже се изцепи, че Тлъстака му дължал пет долара заради някакъв бас, според който той никога не би могъл да напъха малкия, пухкав Джими отново в жена! И това, докато малкия Джими още изстиваше. За първи и единствен път в живота си с чиста съвест аз исках да убия човек. За мен това бе не просто желание за убийство не, не, то беше желание за мъст, предизвикана от омърсяването на целия човешкия род. От това, че такива като тях потъпкваха достойнството на символа, който бог беше влял в неговото най-велико творение – венеца на мъдростта и труда му. Самата аз се чувствах достатъчно низша да го направя – да убия.

Майка ми поклати глава и аз разпознах в това движение осъдителният тон, с който често посрещаше слабите ми бележки от училище. Страхотно, мислех си, грижовната ми майка не се срамеше да подръпне от травата или пък да убие, но когато станеше въпрос за мен, бе способна да се превърне в светица. Хич не беше зле. Чак сега разбирам, че в мъката и безочливостта си, тя винаги е съзнавала, че без мен оставаше сама. Независимо колко свободна я караше да се чувства дрогата, майка ми винаги се бе чувствала зависима от мен, една от онези зависимости, които винаги са били трудни за обяснение, освен от може би, наркоман изпаднал в абстинентен синдром.

– Доказаха алкохол в кръвта на полицая, – каза тя – което щеше да бъде осмото чудо на света, ако не беше станало. Това донякъде успокои

духовете, но слабо ме интересуваше, както и всичко останало свързано с полицейските участъци в страната – за мене те бяха покварени домове, а хората работещи там – загубени души. Но то си имаше и положителните страни – аз се спасих от прегръдката на големия Светльо.

Майка ми спря за малко да си почине и аз видях пулсиращата вена върху слепоочието ѝ. Не бях съвсем сигурен, че бях добре. Това, което бях чул, бе достатъчно да развали обядът ми, а аз не бях от момчетата, които храносмилаха лошо. Що се отнасяше до останалото, което ми предстоеше да чуя и видя, е... предполагам знаете що е анорексия.

– Никой, никога, по никакъв повод не ме е карал да върша нещо против волята си. Не и безнаказано. – изръмжа майка ми. – Дори и баща ти, който толкова много обичах и продължавам да обичам. Ти помниш дългокосия Пити, нали? Пити от магазина за рибни деликатеси на Ролекс – Арабина, за който се говореше, че е преспал с всички хубави мацки в квартала.

Аз опулих очи – единственото нещо, което можах да направя без усилие.

– Да – каза тя. – Той се опита да легне и с мен, малко след като баща ти... Така де, искам да ти кажа, че това за Пити не е съвсем вярно, що се отнася до мен той получи безплатен подарък – замразена скумрия във въшливия си задник. Бях разстроена и може би това го спаси – не исках да петня честта на баща ти. Иначе можеше да е сом.

Не издържах – и двамата се развихихме. Смях, който отприщи всички чувства в мен, който поохлаби опънатите ми до скъсване нерви и ме поуспокои. Нервен и силен, но ако не бе той сигурно щях да зарева.

След като се насмяхме, майка ми положи отново отворената си длан върху масата и аз не се поколебах – подадох моята, един кратък миг на щастие, съвсем кратък, в който най-много ми се искаше да повярвам, че тя е добре. Чувствах се отново като „доброто дете на мама“, в дните, когато си играех с останките от счупения червен камион с надпис „Кока Кола“ върху страничния кант на ремаркетото и наръбаната филия със сладко от сини сливи в ръка.

– Много се радвам, че успях да те видя, Тими. – каза тя и аз сведох засрамено глава, зачервен до уши. – Погледни ме, моля те!

Докато бавно премествах погледа си от мръсния под, усетих как тя пъхна нещо в ръката ми. Меко и шумолящо – това бе къс хартия, върху който с разкривени букви бе написан някакъв телефонен номер. Загледах се в цифрите омагьосано, не нямаше грешка, майка ми бе написала номера с кръвта си.

– Искам да запомниш добре всичко, което ти казах. Знам, че не е трудно за умно дете като теб. И да закусваш добре! – тя погледна към листчето в ръката ми и заговорнически ми намигна.

Знам какво означаваше това – тя искаше да запомня телефонния номер и да изям листчето. Едва успях да хвърля един поглед върху него и да повтора номера, когато силен вик за малко не разкъса тъпанчето ми. Много ми се искаше да се разделя с майка ми така, както я видях преди малко – със застинало в добродушна усмивка лице и протегната към мен ръка. За съжаление обаче истината обещаваше да бъде съвсем друга. Когато викът се повтори и аз се извърнах към нея, видях нещо, което ме смрази. Едва успях да позная майка си – гледаше ме едно погрозяло от страшното усилие лице, дълбоки бръчки, които се спускаха покарвай носа ѝ, около очите ѝ и завършваха с дълбоко, и грубо нарязан пролом под брадичката ѝ. Очи, които хвърляха мълнии.

– Кучи син! – крещеше, сякаш това бе самата истина, а тя най-бяната кучка на света. – Махай се оттук и да не съм те видяла повече. Махай се, безсрамно копеле! Не искам да те виждам! Махай се!

Уплаших се. Високо горе зад мен охраната се размърда. Чух глъчка, зареждане на пушки на втория етаж – зад железния парапет и разпокъсани викове. Едва успях да вдигна глава и да се извърна, когато нещо изсвистя покрай ухото ми. Ужасът спря. Изведнъж всичко се стовари върху плещите ми и аз се почувствах като Сизиф, който внезапно срив на силите е запартил под тежкия камък. Виждах застинали лица, зейнали усти, които продължаваха да крещят или поне да движат челюстите си, за мен обаче това бе най-тихия миг в живота ми. Кръвта бе навлязла в ушите ми или аз крещях истерично, това бе все едно – полуизвърнат към майка си с една ръка върху масата и друга махаща ожесточено във въздуха, аз стоях вцепенено и гледах с очи разширени от ужас и смъртна уплаха. Наблюдавах как кръвта се стичаше по бялото ѝ лице, капеше върху пода, стичаше се по облегалката на стола с изтърбушената седалка и омокряше мръснобелия ѝ халат. От бялото ѝ чело стърчеше спринцовка и се поклащаше в дяволски ритъм. Тъпото копеле отгоре, не се беше постарало дори да се прицели добре (или пък бе направило точно това). Някой извика в ухото ми, каза че тя е само упоена, но аз знаех, че това не е вярно. Майка ми беше мъртва и това бе самата ужасяваща истина. Аз бях сам.

– Махнете го! – крещеше някакъв мъж от охраната. – Веднага го изнесете навън. – извика малко преди в приземния етаж да нахлуят дузина мъже с бели престилки.

Това беше последният път. Знаех го. Последният път, когато видях майка си. Последният път, когато бях щастлив, макар и за десет секунди.

Стъписан, въртях очи на всички възможни посоки и размахвах ръцете си сякаш бяха цветни флагчета за сигнализация. Видях малкото листче в стиснатия до болка юмрук и го нагълтах без да се замисля. Може би, защото това бе последното желание на майка ми или просто от смъртна уплаха, не знам. И досега не мога да си отговоря на този въпрос. Единственото, което ми идва наум връщайки се години назад е, че тогава съдбата действително стовари тежкия си чук върху главата ми и това бе най-болезненото стоварване в моя живот. Миг по-късно бях в обятията на двама санитарни, които бяха с общо тегло около пет пъти по-голямо от моето собствено.

Бях отведен право при директора на болницата. Пустите коридори по които вървахме, обляни в мека жълтеникава светлина контрастираха доста силно с мрачното поведение на мъжете до мен. Голяма заслуга за поомекналото ми поведение имаше инжекцията, чието количество не успях да видя, но добре почувствах иглата, която се заби сред най-местата част от тялото ми, както и впръскването на течността – предполагам някакъв транквилизатор.

Д-р Мелвис Уейд бе мъж на средна възраст притежаващ лице, което без проблем би могло да послужи за модел на художник с наклонности към анималистичното изкуство. Фактът, че всеки опит от негова страна да се появи на корицата на някое светско списание бе обречен на абсолютен провал не означаваше, че докторът не бе практичен човек. Той стоеше зад солидно бюро, отгоре на което тихо жужеше компютър HP и като се изключеха спорадичните листи върху полираната повърхност, и принтерът (също дело на HP), който пък ги произвеждаше нямаше нищо друго. В мига, в който влязохме (думата нахълтахме отразява доста по-точно събитието) в кабинета, принтерът работеше. Макар познанията ми по електроника да не бяха на особена висота, реших че става въпрос за един от последните модели на фамилията LaserJet. И в ума ми веднага изникна картина – как хартията бавно излиза от изходното отворствие, цветовете преливат в изключителното качество на модерната технология, а от гърба на листа гледат обезумелите очи на майка ми, и дланите ѝ, застинали в напрежението на онзи последен момент, от който нямаше връщане. Бях видял на влизане камерите, разположени върху недостижими метални пръти на различна височина и още тогава разбрах, че предназначението им не бе да заснемат най-смешните домашни

видеоклипове. Те бяха записали смъртта на майка ми и тази мисъл ме накара да стисна силно очи. В резултат на това усилие, от устата ми излезе слаб звук, подобен на онзи, който малкото дете издава в първия момент, когато разбере, че сладоледът му безвъзвратно е отишъл върху нажежената настилка. Стон, не точно типичен за човек, който току що е изгубил близък, но мисля че останалите добре го разбраха.

– Мистър Уилингтън, – започна булдогът в престилка – съзнавам, че този момент е тежък за вас. Искам обаче да ви уверя, че майка ви е просто упоена и ще се върне в съзнание след по-малко от двадесет и четири часа. – той замълча и аз чух отчетливото бръмчене на вентилатора в кутията НР. – Искан ми се да кажа подобно нещо и за здравословното й състояние, но... Смятам, че вие сте разумен човек и сам съзнавате, колко зле е майка ви.

Що не се шибаш, копелдак! – мислех си. – Майка ми е мъртва. МЪРТВА! Дузина ангели не биха могли да я върнат към живот, ако ще и да са пратени от самия Господ. И ти го знаеш, копеле мръсно.

– Много бих искал да ни сътрудничите. – той изпъшка тежко сякаш му предстоеше да каже сутрешната си молитва пред самия папа. – Разбирате, че всеки детайл, който произтича по един или друг начин от поведението на нашите пациенти силно ни интересува. Що се отнася до конкретния случай с майка ви, не съм убеден че можем да ѝ помогнем, но... на хилядите пациенти след нея... бъдещето не винаги е розово, мистър Уилингтън, но трябва да продължаваме напред.

– И как точно бих могъл да ви помогна? – казах аз с глас потопен в жлъчка. Не ми се щеше да драматизирам, мисълта ми бе насочена единствено към това да не опетня паметта на майка ми.

Докторът бръкна с дясната ръка в джоба на престилката си, но явно не намери това, което търсеше, защото я извади, повъртя я като ненужен предмет и след като не се сети за какво друго би могъл да я използва, дълбокомислено я постави върху основата на брадичката си.

– Майка ви ви подаде някакъв къс хартия. Бихме желали да ни го предоставите. Моля!

Това ли било! Най-сетне изплю камъчето, доктор Юда. – помислих си отново, като не спирах да се чудя защо им бе притрябвала една толкова непотребна вещ. Освен ако... – Знаеш ли какво докторе? Върви по дяволите! Както и проклетата ти клиника – ...всичко бе истина.

– Не бих могъл да ви дам, нищо докторе и вината за това е в любезното съдействие на вашите санитарни. – посочих с поглед Голямата скала от едната ми страна и мистър XXL от другата. – След инцидента с майка

ми – нарочно наблегнах на думата „инцидент“. – тези господа прекалено бързо ме доведоха при вас, така че... съжалявам. Каквото и да ми е предала, то сигурно е изпаднало по пътя насам. Съжалявам...

– Достатъчно. – махна уморено с ръка докторът сякаш по цял ден му се налагаше да се разправя с досадници като мен. – Вие разбирате, че ни се налага да ви претърсим, нали мистър... въз Уилингтън? – той кимна към горилите и заби отново нос в монитора.

Не ми оставиха възможност да отговоря и по-добре, защото не бих могъл да узная, какви щяха да бъдат резултатите от това ми деяние. Знаех, че транквилизаторите обедняват асоциациите и интелектуалната продуктивност, но веднага щом действието на препарата отмина, нещо ми подсказа, че последствията щяха да се разграничат силно от представата ми за вечеря на свещи. Тези момчета не си поплуваха. Разбрах го веднага, след като усетих интимната близост на лакътя на единия санитар с черния ми дроб. Малко след това бях ласкаво избутан от другата страна на вратата и отново дишах пропития с дъх на лекарства въздух в коридора. Щом санитарите счетоха работата си за приключена, (не бях и подозирал, колко прецизни могат да бъдат тези мъже с размери на средно голяма будка за вестници), те ме изпроводоха до външната врата и с присъщата си любезност ме изтикаха навън.

– Пази се! – ми заръча бащински единият от тях, на което само свих рамене.

– И пак заповядай, някой път насам. – каза другият и затръшна вратата.

– Едва ли ще се наложи. – смутолех аз и нагазих в окапващата утрин. Макар времето да беше образец за това доколко добро можеше да бъде едно време, очите ми бяха мокри. Усетих, че плача, едва след като прекосих градината пред клиниката и излязох през външния каменен портал с надпис „Medicus curat, natura sanat“ върху самата арка. Това правеше не по-малко от пет минути след раздялата ми със санитарите и малко повече от половин час от смъртта на майка ми. Действието на лекарството преминаваше и доволен от това аз се отдадох на мъката си.

Трябваше да минат две седмици, докато се появят първите белези – малки червени петънца по кожата, върху различни части на тялото. Когато се появили в свивката на лакътя ми, не им обърнах особено внимание, но се замислих сериозно щом ги съзрях по слабините си. После си спомних за интервюто, което гледах по телевизията с онзи лекар от Флорида – бе споменал, че според статистиката, голяма част от заболелите бяха прихванали ТН-Рsi след контакт с контаминирана кръв. Беше

ми прозвучало странно, след като знаех, че самия причинител на болестта все още не бе изолиран, но то ми подейства по-скоро като предупреждение и аз не му обърнах особено внимание. Сега, когато белезите бяха налице, думите на лекаря се забиха като пирони в мозъка ми, небето внезапно причерня и за втори път в живота си се почувствах в безтегловност. Не е приятно преживяване за човек, за който се предполага, че трябва да е стъпил здраво на земята, повярвайте ми. Бях се заразил. Но това бе само една част от проблема.

Другата бе – аз бях прихванал болестта от майка ми.

Първата картина, която моментално изникна в ума ми – как тя стиска силно ръката ми, но не си спомням да е имала нокти, щях да усета разликата. В онзи последен миг от разговора аз бях прекалено афектиран от случилото се и вероятно това бе причина, сцената с нагннатото листче да изникне малко по-късно в главата ми. Телефонният номер върху хартията бе написан с кръв и това ми прозвуча като смъртна присъда.

Може ли, запитах се, майка ми умишлено да ме бе заразила, за да е сигурна, че ще се обадя на онзи проклет телефон? Беше привлякла нарочно вниманието върху себе си, за да не забележат как точно гълтам листчето. Не бях сигурен, че някога ще открия отговора. Както и да е, аз нямах избор.

Седмица след като се обадох, дойдоха за мен. Аз бях готов. Дадох ми фалшиви документи, които удостоверяваха, че съм квалифициран лекар от клиниката „Майка Тереза“ и трябваше да пътувам към научния конгрес на лекарите – интернисти в Америка, който се провеждаше ежегодно в Ню Йорк. Това изглежда бе достатъчно (явно тия момчета си разбираха от работата), защото след два дни прекрачих прага на болницата. Не бих искал да се ангажирам с впечатленията си оттам, нито пък да назова местоположението на болницата (е, това е ясно защо). По-важното според мен бе, че разбрах истината за болестта. И тя хич не ми хареса.

Излекуваха ме за по-малко от седмица, след което се включих в програмата, такава бе уговорката – дигат ти задника към живот и за благодарност ти им го подаряваш. Болницата, такава каквато я видях нямаше нищо общо с това, което аз или който и да е друг склонен да се разболява човек можеше да има предвид. Стара сграда на два етажа представляваше само надземната ѝ част. Разположена в предградията на...

(оопссс, за малко да го кажа) тя бе съставлявала кварталната поща на града, преди да я преместят в по-нова и модерна сграда в посока на центъра, което бе станало преди повече от шестнадесет години. Не блестеше с нищо, с което да заслужи нечие внимание, което пък може би съставляваше по-голямата част от достойнствата ѝ.

Аз бях настанен на 1-П (първи подземен етаж), тъй като втори бе в ремонт, а трети в строеж. В надземните етажи се разполагаше офисът на фирмата за облекло „Модърн фешън“, която за седемте години от началото на своето съществуване надали бе произвела нещо повече от изпрани мъжки слипове (пералното помещение се намиреше на 1-П, зад столовата). Не ме разбирайте погрешно, това бе болница в пълния смисъл на думата, само че лекуваше специфична по своята природа болест, неописвана досега в нито един медицински журнал. При това лекуващите лица бяха по същество физици, а не лекари, макар някои от тях да поразбирваха от мускулни инжекции и с това в общи линии се изчерпваха медицинските им познания.

– Надали ще си съставиш мнение по-лошо от това, което вече имаш за мен, Бил, ако те попитам един идиотски въпрос. – погледнах въпросително към дежурния по етаж в момент на психически подем. – Какво всъщност ни мори, Бил? Имам предвид естеството на онова, което ни кара да пеем като охърбавели богомолци, маршовата песен над река Лета...

Бил се усмихна с онова, което някои наричат опит да се прикрие справедливо заслужено снизхождение.

– Естеството ли? – той се почеса благоразумно зад тила – Ами установи се, (имай предвид някои умни глави) че болестта ТН-Psi е резултат от действието на нещо, което физиците наричат излъчвател на патогенно биополе и се намира на повърхността на един от спътниците на Юпитер – Йо.

Нямах добро предчувствие за това, което ще стане, когато отидем на Йо, но не го казах на Бил.

– Лъчението бе открито най-напред – продължи образователната си лекция той – от Фред Къзън, любител – физик, година преди да се прояви болестта. Много малко след това – колкото да се затегнат охранителните мерки в психиатричните клиники – тук Бил се изкикоти, като преболедувал пушач – се установи, че то влияе на мозъка както хаванската пура на Уинстън Чърчил. Само дето пурите не предизвикват мозъчни и

съдови разстройства.

– Ооо! – успях да измъкна единствено от пресъхналото си гърло.

– За един нормален – не се впечатли особено от възклицанието ми Бил – и здравомислещ човек, (все по-рядко явление на Земята) това означаваше и продължава да означава, че някой е поставил излъчвателят там, макар да не отговаря съществено на въпроса, защо астрономите не са забелязали нашествениците. Съществува становище, според което планетата е претърпяла своего рода гео-космическа трансформация, което е довело до появата на тези лъчения, но това в никакъв смисъл не обяснява съществуването на процеса предизвикал тази трансформация, нито пък показва как да бъде овладян. Дейвид Маклитъл от отдела за научни проучвания към НАСА потроши сума ти здрави нерви върху този проблем, макар единственият резултат от старанието му да бяха дузина оскубани кичури коса и тонове надраскана с всевъзможни формули хартия... и изобретяването на меморатора, ако трябва да бъде съвсем точен, но това е друга тема на разговор. Това е.

– Благодаря, Бил, ти си чудесен разказвач. Мисля че вдяхах всичко. – нямаше как да не бъде любезен, Бил държеше ключа към шкафа с успокоителните, а това го превръщаше в много важна фигура – тук на борда.

Толкова по въпроса за болестта. Сега за лечението.

Излязох от болницата с характеристиката „излекуван успешно“, макар да не вярвах, че това бе по-успешно от изчукването на огъната велосипедна капла. Беше ми поставен специален лъчепреобразувател, който имаше формата на (не вярвам да се учудите) малката черна кутийка от велосипедния комплект за спукани гуми само дето цвета му беше по-скоро лайнян. Той трябваше да се носи постоянно и беше нашия печат за годност. Бях се превърнал в Ник Крейн, без майтап!

Лекарската намеса по онова време се свеждаше единствено до премахване проблемите свързани с усложненията на болестта. Разбира се, имаше граница, зад която следваше само мокрият трап и това бе нормално, като се има предвид огромният брой жертви на бедствието през първите пет години. Постепенно числеността на смъртните случаи намаля. Не мислете, че хората се адаптираха към проблема. Не, не. Просто умряха тези, които бяха неустойчиви – алфа-мозъците, както ги наричаше услужливият доктор Милър. С останалия контингент, болестта се развиваше протрахирано в продължение на десетки години щом стигнеше фазата на полудяването.

То (полудяването) като социален феномен нямаше широк

обществен отзвук в годините, когато лудите бяха екзотични островчета сред широката маса невро-по-малко-лабилни, но бързо доби широкомащабност и лошото (наистина бе много лошо) дойде, когато лудите станаха многократно повече от нормалните.

Разбити витрини, пожари, коли (включително и пожарни), които се движеха в насрещното и се разбиваха в първокачествени бетонни стени – това бе началото. Кулминацията дойде, ами... президентът на САЩ изстреля две плутониеви ракети срещу ОАЕ.

Лудостта? Нямахме кой да я спре.

Установено бе, че всеки мозък е различно податлив към лудите вълни и това се превърна в основен разграничителен белег. По-малко лудите в общи линии бяха и по-опасните, защото по-лесно организираха агресията си.

БУМ! Ти гониш.

С дупка в главата обаче трудно се бяга, не мислите ли?

Тогава дойде последната изненада – бяхме успели да стабилизираме около двайсет и пет хиляди души в повечето щати и програмата бе навлязла в утъпкания си коловоз, когато божият гняв се изсипа отново отгоре ни. Мислех си, че краят дойде с настъпването на ядрената лудост. Грешах.

Краят дойде доста по-късно, когато лъчите се измениха – промени се ефектът им, както и субстратът им. Обект на лъчението в настоящия момент стана...

На вратата се почука. Тишина. Отново – настоятелно почукване, едва прикрито от слаба въздишка на нетърпение. Нямахме грешка, човекът зад външната врата знаеше, че апартаментът е обитаем.

– Господи... – лицето на Тим изведнъж се обезкърви. – Откриха ме!

Сигурно съм оставил следи, помисли си Тим и се ужаси. Една трепереща ръка, неговата, се пресегна към празната чаша, но веднага я пусна. Отново се почука – този път доста по-настоятелно.

– Не, – каза си той – маската няма да ми помогне. Не и този път.

Той се надигна на лакти от мекия фотьойл и се изправи с пъшкане, което отекна едновременно с трясък от разбиване на врата. Пътеката в антрето се нашари с богат набор от трески. Тим усети влагата в скута си и седна отново, защото коленете му отказваха да го задържат и секунда повече в изправено положение.

– Да, да, да – жив съм. – зъбите на Тим тракаха като кречеталото в

някой цирк – да, да, да – в цирка на ужасите. – Мога и да се хвърля през прозореца, стига да бях уверен че съм свършил; сега дори не съм сигурен че... че мога да продължа...

Той се хвана, че произнася молитва. Очите му шареха безпомощно в стаята на единадесетия етаж, попиха мръсния зелен цвят на тапетите, после се плъзнаха по овехтелия шкаф и съвсем случайно попаднаха върху черната подвързия на божията книга – на средната полица, след което проникнаха зад зацапаните стъкла на двукрилият прозорец.

Чуха се стъпки в коридора, шум от прашене на трески под нечии подметки и тежко дишане.

– Не мога! По дяволите, той е по-силен от мен.

Животът е по-силен от всеки!

Тим не бе сигурен, дали краката му бяха в състояние да го закарат до ръба на прозореца, камо ли да го метнат върху паважа. Две горещи сълзи опариха бузите му – прага на хола притъмня от нечия сянка, която продължаваше да се удължава. Тим като че ли разпозна тази сянка.

– О, не, не, не! О, не, моля те, Господи!

– Хайде, Тими, хайде да си вървим у дома. – каза познат глас, който определено не бе отговор на молитвите му. – Хайде, милото ми момче!

Гласът идваше от рамката на вратата и лъхаше на студ, и на тиня.

– Хайде, Тими. Чу ме. Бъди добро момче!

Сянката се приближи бавно до Тим и увисна над него като буреносен облак, просто нямаше кой да я спре. Може би защото, никой досега не бе успявал да спре мъртвец. Тя беше там – над него, Тим я усещаше – дъх на канела примесен с мирис на гнила плът и на пръст. Той не смееше да вдигне очи. Не можеше.

Майка му или това, което представляваха остатъците от нея сграбчи ръката му, Тим изхлипа като малко дете, и го повлече към изхода. Двете създания преминаха през вратата и се изсипаха на стълбището. Миризмата на гнило обаче остана.

Една зелена лампичка в стаята престана да мига и засвети монотонно. Последната мисъл записана в меморатора бе накъсана поради отслабването на мозъчния сигнал и появата на силни смущения.

– Всички... мъртви... Смъртта вече никога... същата...

...

28.03.2001 г.

КРАЙ

© 2001 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1332>]